

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΕΣΤΟΥ ΑΔΑΜ

[Συνέχεια τῆς προηγούμενης φυλλῆς.]

ΣΤ'

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης εἶπε τὴν ἀλήθειαν. Ἡ ἐκείνης παρεσκευάζετο.

Ἀφ' οὗτου ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς, οὐδὲν ἄλλο ἐσκέπτετο εἰμὴ νὰ πληρῇ τὸν φονέα τῆς θυγατρὸς του. Πῶς; Κατ' ἀρχάς, οὐδὲν σαφές, οὐδὲν ὁριστικὸν τῷ ἐπὶ ἡλθεν εἰς τὸν νοῦν. Κατόπιν βλέπων τὴν κυρίαν Σαραμί, νῆαν, ὡραίαν, μὴ εὐτυχῆ, ἔσχε τὴν καταχθόνιον ἰδέαν νὰ τὴν ὠθήσῃ ν' ἀπατήσῃ τὸν σύζυγόν της, ἵνα οὕτω καταστρέψῃ τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ. Κατὰ τύχην συνήντησε τὸν Ῥαούλ Ῥιβέιρα. Χάρις εἰς αὐτόν, ὁ νεανίας οὗτος δὲν ἀπέθανε, καί, γενόμενος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὄργανου, ὁπερ ὑπέθετεν εὐπειθές, ἐξυπνέρεται τοὺς σκοπούς του.

Κατ' ἐκείνην ἔτι τὴν στιγμήν, δὲν ἐγίνωσκε πῶς θὰ ἐπεράτου τὴν ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθεῖσαν κατάστασιν, πῶς θὰ ἀπεκάλυπτεν εἰς τὸν Σαραμί ὅτι ἡ σύζυγός του εἶχε ἐραστήν, πῶς, γνωστοποιῶν αὐτῷ τοῦτο, θὰ διεφύλαττε τὴν Ἰουλιέττην καὶ τὸν Ῥαούλ τῶν συνεπειῶν τῆς καταγγελίας του, καὶ θὰ ἔσωζε τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀβεβαιότητων τούτων, ἤκουσε τὴν συνδιαλεξίν τῆς Ἰουλιέττης μετὰ τοῦ Σαραμί, καὶ κατόπιν ἔμαθεν ἀπὸ τὸν Ῥαούλ ὅτι ὁ ἀνακριτὴς τὸν ἐζητεῖ. Παρεφύλαξε τότε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἵνα συναντήσῃ τὸν Σαραμί.

Ἡ τύχη θαυμασίως ἐβοήθει αὐτόν. Ὁ Σαραμί ἐφάνη διαχυτικός, καὶ Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης, ὁ ἀσπονδότερος αὐτοῦ ἐχθρός, ἔχαιρε τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτοῦ.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὁ ἐπαίτης εἶπεν εἰς τὸν Ῥαούλ:

— Πρόσεχε, ὁ Σαραμί συνέλαβεν ὑπονοίας. Παραφυλάττει τὴν σύζυγόν του.

— Ὑπονοίας! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας ὠχρίων.

— Ὡ! μὴ ταράττεσαι, σὰς φυλάττω. Τὴν εἶδες προχθές. Θὰ σὰς κατελάβανεν αἰφνης, ἀλλὰ σὲ εἰδοποίησα ἐγκαίρως διὰ νὰ φύγῃς. Ἦδη, ἂν ἔχῃς πίστιν εἰς ἐμέ, δὲν θὰ ἐπισκεφθῇς τὴν νύκτα τὴν ἐρωμένην σου ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Πήγαινε ἐκεῖ τὴν ἡμέραν. Εἶναι εὐκόλουν νὰ τὴν ἴδῃς μόνην καὶ νὰ συνδιαλεχθῇτε. Ὑποχρέωσέ την νὰ δραπετεύσῃ!

— Νὰ τὴν ὑποχρέωσω νὰ δραπετεύσῃ!

— Βεβαίως. Εἰς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα θὰ φθάσῃτε. Νομίζεις ὅτι θὰ δυνηθῇτε νὰ ἀποκρύψῃτε ἐπὶ πολὺ τοὺς ἔρωτάς σας; Δὲν θὰ το κατωρθώσετε. Πρέπει νὰ φύγετε.

— Καὶ νὰ μεταβῶμεν πού;

— Ὅπου θέλετε. Εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὴν Ἑλβετίαν!..

Οὐδέποτε θὰ συναντήσῃ ἡ Ἰουλιέττη.

Δὲν σε ἀγαπᾷ;

— Ἀλλὰ νὰ καταστρέψῃ τὸ μέλλον της, τὴν τιμὴν της!

— Ποῦ; Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σας, ὁ δικαστὴς θὰ πληρῇ ὑπ' ἀσφαλοῦς χεῖρός, καὶ τότε θὰ εἰσθε ἐλεύθεροι νὰ νυμφευθῇτε.

— Θὰ τὸν φονεύτῃς;

— Τί σε ἐνδιαφέρει!

— Δὲν θέλω νὰ εἶμαι συνένεχός σου.

— Δὲν θὰ εἶσαι συνένεχός μου. Ὁ ἀνθρωπος οὗτος μοὶ ἀνῆκει, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὸν μεταχειρισθῶ ὅπως θέλω. Σὲ προειδοποιῶ ἵνα μοὶ ἀφήσῃς ἐλεύθερον τὸ σταδίον.

Ὁ Ῥαούλ ἐφοβήθη ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους τοῦ Ἰωάννου. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀρίστο ἐν τῇ μέθῃ τοῦ ἔρωτός του, μὴ φροντίζων διὰ τὰ περαιτέρω. Οὐδόλως ἐκέφθη τὰς συνεπείας τῆς σχέσεώς του ταύτης, ἥς ἐλησμόνησε τὴν ἀρχήν. Καὶ ἰδοὺ ἡ καταιγὶς ἐξεσρήγνυτο. Ἐπρεπε νὰ φύγῃ μετὰ τῆς Ἰουλιέττης, νὰ ὑποχρεώσῃ αὐτὴν νὰ καταστήσῃ φανεράν τὴν παραδίαισιν τῶν καθηκόντων της, καὶ πάντα ταῦτα ἵνα ἀφήσῃ εἰς τὸν ἐπαίτην τὴν ἐλευθερίαν νὰ διαπράξῃ φρικῶδες ἐγκλήμα.

— Ἰωάννη! Ἰωάννη! ἀνέκραξε, παραιτήσου τῆς ἐκδικήσεώς σου.

Ὁ ἐπαίτης τὸν ἠτένισε δι' εἰρωνικοῦ καὶ διαπεραστικοῦ βλέμματος.

— Εἶσαι παράφρων; Νὰ παραιτηθῶ τῆς τιμωρίας τοῦ φονέως τῆς θυγατρὸς μου! Ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσαι λοιπὸν τί ὑπέστην;

— Ἡ Ἰουλιέττη ὅμως εἶναι ἄθῳα.

— Τὴν Ἰουλιέττην τὴν σώζω καὶ τὴν καθιστῶ εὐτυχῇ, ἀφοῦ τῇ παρέχω τὸ ἀνέλιπτον μέσον νὰ γείνῃ σύζυγός σου. Δὲν ἐγνώριζες ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἐζήτουν ἀπὸ σὲ νὰ φύγῃς. Δὲν σοὶ το εἶπον, ἀφοῦ σὲ ἔσωσα τοῦ θανάτου; Ἡγνῶεις τοὺς σκοπούς μου;

— Εἶναι φοβεροί.

— Ἀποτελοῦσι δικαίαν ἀνταπόδοσιν.

Ἐν τίνι δικαιοῦμαι τοὺς ἐπικρίνεις;

— Θὰ ἐμποδίσω τὸν φόνον αὐτόν.

— Ἐλα δά! Θὰ με ἐμποδίσῃς καὶ νὰ τὸν παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην; Θέλεις νὰ τὸν καταγγείλῃς; Ἐστῶ· ἀλλὰ τότε θὰ ἴδῃς ἀτιμωζόμενον τὸ ὄνομα τῆς ἐρωμένης σου. Καλλίον φύγε μετ' αὐτῆς, καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ μάθῃς ὅτι ὁ σύζυγός της ἀπέθανε μυστηριωδῶς, θὰ τὴν νυμφευθῇς. Ἀλλως τε, γνωρίζεις ἂν ἐκείνη δὲν ἐπιθυμῇ νὰ φύγῃ; Ὅταν θὰ τῇ προτείνῃς νὰ τὴν ἀποσπάσῃς ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις τῇ προξενεῖ φρίκην, θὰ τὴν καταστήσῃς εὐτυχῇ.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐνεποίησαν ζωηρὰν ἐντύπωσιν τῷ Ῥαούλ.

— Ἀλλὰ διὰ νὰ φύγῃ χρειάζονται χρήματα, καὶ δὲν ἔχω.

— Ἡ Ἰουλιέττη δὲν εἶναι πλουσία;

— Νὰ ζῶ λοιπὸν δαπάναις αὐτῆς;

— Ἐχῶ οικονομίαν τινὰ, αἰτινὴς σοὶ ἀνήκουσιν. Ἐμπρός, ἀποφάσισον. Μὴ θελήσῃς νὰ ἐμποδίσῃς ἀποφασισθεῖσαν ἐκδικήσιν. Τὸ πεπρωμένον ἐξέφερε τὴν ἀποφασίν ταύτην θὰ κατεστρέφετο ἂν ἤθελες νὰ ἀντιστῇς αὐτῇ. Οὐδὲν πλέον δύναται νὰ σώσῃ τὸν ἀνθρώπον ἐκείνον.

Ὁ Ῥαούλ ἐκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἀπάντησε. Τὴν ἐπιούσαν εἶδε τὴν Ἰουλιέττην.

Εὗρεν αὐτὴν ἐν ἀπεριγράπτῳ θλίψει. Ὁ σύζυγός της ἐζήτησεν ἐκ νέου νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις κατήγγειλεν αὐτὸν ὡς ἐνοχλὸν τοῦ φόνου τῆς Σαραμί.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν κατενίκησε τὴν ἀντίστασιν αὐτῆς, ἐν τῷ παροξυσμῷ τῆς βιαίας ὀργῆς του, τὴν ὤρρισε καὶ τὴν ἠπέλιψε.

Θὰ ἐφθκνεν ἴσως μέχρι τῶν ἐσχάτων βαιοτήτων, ἂν μὴ ἡ αἰρνιδία εἰσροδῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰλακίου, ὅστις οὐδὲν ἐγίνωσκεν ἐκ τοῦ ἐκτυλισσομένου δόρατος, ἡμπαδίζεν αὐτόν.

Τὴν σκηνὴν ταύτην διηγῆθη εἰς τὸν ἐραστήν της, καὶ προσέθηκε:

— Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ φέρεται πρός με διὰ τοῦ μάλλον βαρβαρίου τρόπου.

— Δὲν ὑπάρχει μέσον νὰ ἀποφύγῃς;

— Κάνέν, ἐκτός ἂν τὸν ἀπειλήσω ὅτι θὰ τὸν παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Ἀλλ' ἡ ἀπειλὴ αὕτη θὰ τὸν συγκρατήσῃ; Εἶναι ἀμφίβολον διότι γνωρίζει ὅτι δὲν θὰ τὸν καταγγείλῃ.

— Ὑπάρχει ἴσως ἄλλο μέσον.

— Ποῖον;

— Ἡ φυγὴ!

— Τὸ ἐσκέφθην ἤδη! ἀπάντησεν ἀφελῶς ἡ Ἰουλιέττη. Καί, ἐπειδὴ ὁ Ῥαούλ τὴν ἠτένιζεν ἐκπληκτος, ὑπέλαβεν:

— Ἐσκέφθην πολὺ, φίλε μου, περὶ τῆς θέσεώς μου. Εἶναι φοβερά, καὶ δὲν θὰ δυνηθῶ ἐπὶ πλέον νὰ τὴν ὑποφέρω. Ἀφ' οὗτου τὸ μυστικὸν τοῦ ἀνθρώπου τούτου μοὶ εἶνε γνωστόν, καὶ δὲν δύναμαι πλέον ἀμφιβάλλω περὶ τοῦ ἐγκλήματός του, κατέστη δι' ἐμὲ ἀντικείμενον φρίκης. Νὰ ζῶ μετ' αὐτοῦ, εἶναι κόλασις νὰ φρίνωμαι εὐπρόσωπος, μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν βλέπω ὀργιζόμενον, καὶ νὰ ἀνθίσταμαι εἰς τὰς ὀρέξεις του, εἶνε ἀγὼν ὑπέρτερος τοῦ θάρρους μου. Ὅχι, δὲν δύναμαι πλέον νὰ μένω πλησίον του! Λοιπὸν, ἂν με ἀγαπᾷς, Ῥαούλ, ἂν ἡ πρός με ἐμπιστοσύνη σου εἶναι ἴση πρὸς ἐκείνην, ἣν μοὶ ἐνέπνευσες, ἂν ὁ ἔρωτός σου εἶναι ὅσον ὁ ἰδικός μου μέγας, δός μοι τὴν ζωὴν σου, σοὶ δίδω τὴν ἰδικήν μου. Θεωροῦσα ἐμαυτὴν ἐλευθεράν καὶ ἀπαλλαγείσαν τῶν πρὸς αὐτὸν ὑποσχέσεών μου ἐνεκα τοῦ αἰσχους αὐτοῦ, θὰ ἀφιερωθῶ πρὸς σὲ ὁλοψύχως. Θὰ ζήσωμεν ἀγνωστοί, μακρὰν τοῦ τόπου τούτου. Θὰ εἶσαι δι' ἐμὲ ὁ μόνος νόμιμος σύζυγός, καὶ θὰ εἶμαι διὰ σὲ πιστὴ σύζυγός. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν θὰ κηρύξωμεν δημοσίᾳ τὸν ὄρκον, τὸν ὅποτον ὠμώσαμεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ῥαούλ, θέλεις νὰ με ἀκολουθήσῃς;

Τοὺς λόγους ταύτους πρόφερε διὰ φωνῆς εὐσταθοῦς.

Ὁ Ῥαούλ, τὸν ὅποτον αἱ διαταγαὶ τοῦ Ἰωάννου εἶχον πληρώσει τρόμου καὶ ἀγωνίας, ἠσθάνθη αὐτὸν ἀναθυφισθέντα. Ἡ Ἰουλιέττη τὸν προελάβανεν εἰς τὰς σκέψεις του, τὰς ὁποίας δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκφράσῃ αὐτῇ.

Ὁ Ἰωάννης, εἶχε δίκαιον, ἐσκέφθη τὸ πεπρωμένον ἐκφέρει τὴν ἀπόφασίν του.

Καί, γονυπετήσας, πρὸ τῆς Ἰουλιέττης εἶπε μετὰ τρυφερότητος :

— Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ μου σοὶ ἀνήκει· δύνασαι νὰ διαθέσῃς αὐτὴν ὡς θέλεις. Πανταχοῦ θὰ σε ἀκολουθήσω. Μέχρι θανάτου θὰ σοὶ εἶμαι πιστός.

Ἡ Ἰουλιέττη τὸν ἐνηγκαλίσθη πρὶν ἢ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν, καὶ ἀμφότεροι, ἐν ὑπερτάτῃ περιπτύξει, ἀνυψούμενοι μέχρι τῆς αἰθρίας ἀτμόσφαιρας τοῦ ἰδεώδους, ἀποσπώμενοι ἀπὸ τῶν φρικαλεοτήτων, ἐν αἷς ὁ ἕως αὐτῶν ἐγεννήθη, ὤμοσαν ν' ἀγαπῶνται αἰώνιος, μὴ αἰσθανόμενοι οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην συμπαθειαν διὰ τὰ ὄντα, πλησίον τῶν ὁποίων ἐζησαν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης αἱ νυκτεριναὶ συνεντεύξεις τῶν ἐραστῶν ἐγένοντο ἀραιότεραι, καὶ μόνον τὴν ἡμέραν ἐβλέποντο. Ἡ φίλις, ἣν ὁ Ἀδριανὸς Σαραμί ἐξεδήλου πρὸς τὸν Ῥαούλ, ἐδικαιολογεῖ τὰς καθημερινὰς ἐπισκέψεις τοῦ τελευταίου τούτου. Μετέβαινε καθ' ἣν ὥραν ὁ Ἀδριανὸς ἦτο ἀπὸν, ἵνα ἀναμνήσῃ δὴθεν αὐτόν, καὶ οὕτω διέρχεται τὰς ὥρας τοῦ μετὰ τῆς Ἰουλιέττης.

Ὁ Σαραμί μετέβαινε εἰς Νιμ καθ' ἐκαστὴν· οὕτω δὲ οἱ ἐρασταὶ ἀπελάμβανον πληρεστάτης ἐλευθερίας. Ὁμίλουν περὶ τῆς προσεχοῦς ἀναχωρήσεως τῶν καὶ περὶ τῶν τρόπων, δι' ὧν θὰ ἐκρύπτοντο, ὥστε ὁ Σαραμί νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ τοὺς ἐπανεύρῃ. Ὁ Ἰωάννης, διατελὼν ἐν γνώσει πάντων, τοὺς παρώτρυνε νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶσι πολὺ. Ἐγνώριζεν εἰς Ἀρδέστην, εἰς τὸ κέντρον τοῦ Βιβαράι, καταφύγιον, ἐνθα ἡδύνατο νὰ ζώσιν εὐτυχεῖς, ἡσυχαὶ καὶ ὀλίγα δαπανόντες, ὥστε αἱ ὀλίγα χιλιάδες φράγκων, ἃς προσέφερεν εἰς τὸν Ῥαούλ, καὶ τὰς ὁποίας εἶχεν ἄλλοτε περισυνάξει ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἵνα σχηματίσῃ τὴν προίκαν τῆς Σαλιέττης, νὰ ἐπαρκέσωσιν ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

Ἡ ἀκρίβης αὕτη ἐπεισε τὸν Ῥαούλ. Ἡ Ἰουλιέττη ἤθελε νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἑλβετίαν ἢ εἰς Ἰταλίαν.

Κατώρθωσε νὰ τὴν πείσῃ ὅτι ἦτο φρονιμώτερον νὰ μὴ ἀπομακρυνθῶσιν, ἀλλὰ νὰ μεταβῶσιν εἰς μέρος, ἐνθα, βεβαίως, ὁ Σαραμί δὲν θὰ ἐσκέπτετο νὰ τοὺς ἀναζητήσῃ.

Διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος σκέψεων ὅλως διαφόρων, ἃς ἀπέκρυπτε τῆς Ἰουλιέττης. Ἐφροεῖτο τὰς μεγάλας δαπάνας, ἃς θὰ ἀπότην μακρὰ ταξείδια καὶ ἀγετοῦς ἐγκατάστασις εἰς κοιλάδα πινὰ τῆς Ἑλβετίας ἢ παρὰ τὰς ὄχθας ἰταλικῆς λίανης. Δὲν εἶχεν ἄλλα κεφάλαια εἰμὴ τὰς ἱκονομίας τοῦ Ἰωάννου καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐρασιμαίας του προσερχόμενα. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὸ μέρος, ἐνθα ἡ Ἰουλιέττη προέτεινε νὰ μεταβῶσιν, δὲν ἡδύνατο νὰ ἐργασθῇ ἄφ' ἑξῆς· δὲ δὲν ἤθελε νὰ τρέφεται δαπάναις τῆς ἐρωμένης του, ἐσκέφθη καὶ συνεδύασε τὰ πράγματα, οὕτως, ὥστε νὰ ἀναβάλλῃ πρὸς ἄλλοτερον τὰς περὶ τούτου σκέψεις.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ μεταβῶσιν εἰς Βιβαράι.

Ἡ Ἰουλιέττη ἐζήτησε παρὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς προθεσμίας δέκα πέντε ἡμερῶν, ἵνα, κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, κενώσῃ τὰς ὑποθέσεις τῆς.

Μετέβη πολλάκις ἐν Νιμ. Ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ συζύγου τῆς εἶχε συχνὰς συνεντεύξεις μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου τῆς. Προσέπαθει, ἐφ' ὅσον τῇ ἦτο δυνατόν, νὰ προφυλάξῃ τὴν περιουσίαν αὐτῆς ἀπὸ τῆς πλεονεξίας τοῦ Σαραμί, ἵνα μὴ οὗτος, ἐκδικούμενος αὐτήν, μετὰ τὴν φυγὴν τῆς, τὴν καταστρέψῃ. Ἀλλως τε ἦτο κάτοχος ἀρκούντως μεγάλου ποσοῦ. Οὐδέποτε συνεζήτησε μετὰ τοῦ Ῥαούλ τὰ συμφεροντολογικὰ ταῦτα ζητήματα· ἐγνώριζεν ὅτι ὁ ἐραστής τῆς εἶχεν ἀσήμαντον μόνον ποσόν, καὶ δὲν ἤθελε νὰ διέλθωσιν ἡμέρας στενοχωρίας. Περὶ πάντων τούτων ἡσυχολεῖτο μετὰ ψυχραιμίας μὴ διαταρασσομένης ὑπὸ τῆς τύψεως τοῦ συνειδότος. Κατεῖχετο μόνον ὑπὸ τῶν φόβων, οἵτινες προηγούνται τῆς ἐκτελέσεως παντὸς σοβαροῦ σχεδίου, διακινδυνεύοντος ν' ἀποτύχῃ καὶ δυνημένου νὰ συνεπιφέρῃ μέγαν δυστυχίαν. Ἀλλὰ, πλὴν τοῦ λίαν φυσικοῦ τούτου αἰσθήματος, ἦτο τοσοῦτον ἡρεμὸς, ὥστε οὐδὲν ἐλπιζόμην· ἐσκέπτετο δὲ νὰ ἀποστείλῃ εἰς Βιβαράι δύο κιβώτια ἐνδυμάτων πρὸς ἰδίαν αὐτῆς χρῆσιν, ἐλπίζουσα νὰ τα εὕρῃ φθάνουσα ἐκεῖ.

Λαβοῦσα τὰ μέτρα ταῦτα, εἶπεν εἰς τὸν ἐραστὴν τῆς ὅτι ἦτο ἔτοιμος νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Καὶ ὁ Ῥαούλ αὐτὸς εἶχε κάμει προετοιμασίας τινάς. Μὴ θέλων νὰ παραιτηθῇ ἀποσπῶν τῆς θέσεως τοῦ εἰσπράκτορος, ἐπὶ τῷ φόβῳ μὴ ὁ Σαραμί συλλάβῃ ὑπονοίας, ἠρέσθη νὰ παραδώσῃ τὴν ὑπηρεσίαν εἰς τοὺς πρῶσταμένους του, καὶ νὰ ζητήσῃ ἀδειαν ἀπουσίας, ἐπὶ προφασί ἀσθενείας.

Δὲν ὑπολείπεται ἡμῖν πλέον εἰμὴ νὰ ὀρίσωμεν τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς μας, εἶπεν εἰς τὴν ἐρωμένην του.

Ἦτο Τετάρτη. Ὁρίσαν, κατ' ἀρχὰς τὴν ἀναχώρησιν διὰ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν. Ἐζήτησαν κατὰ σειράν πάσας τὰς δυσκολίας καὶ τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκτελέσεως. Ἀπεφασίσαν ν' ἀπέλθωσι τὸ μεσονύκτιον. Ὁ Ῥαούλ θὰ μετέβαινε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἰουλιέττης ἵνα τὴν βοηθήσῃ νὰ κατέλθῃ, ἂν παρίστατο ἡ ἀνάγκη, διὰ τοῦ παραθύρου. Ἄν, τούναντιον, ἦτο δυνατόν νὰ διέλθῃ τοὺς διζδρόμους τῆς οἰκίας καὶ ἵνα φθάσῃ εἰς τὴν θύραν χωρὶς ὑπ' οὐδενὸς νὰ ἐννοηθῇ, θὰ τὴν ἀνέμενε κεκρυμμένος ὑπὸ τὰ ἀπάναντι τῆς κατοικίας δένδρα τοῦ κήπου.

Ἐξελθόντες τῆς ἐπαύσεως θὰ μετέβαινον περὶ μέχρι πεντακοσίων μέτρων ἀποστάσεως, ἐνθα ταχυδρομικὴ ἀμαξα, ὀδηγούμενη ὑπὸ ἀνθρώπου πιστοῦ Ἰωάννη τῷ Ἐπαίτῃ, ἐπιφορτισμένου τὴν κατὰ τοὺς διαφόρους σταθμούς ἀλλοτρίων τῶν ἵππων μέχρι τοῦ Βιβαράι, θὰ ἦτο ἔτοιμος ἵνα μεταφέρει αὐτοὺς μακρὰν τοῦ μέρους ἐκεῖνου.

Τὰς ἀλλεπαλλήλους ταῦτας ἀποφάσεις ἐλάβανον συγκακισμένοι, καὶ τοῦτο οὐχὶ διὰ τὸ διετέλουν ὑπὸ τοῦ κράτος φόβου, τί-

νός, ἀλλὰ διότι ἐκάστη τῶν ἀποφάσεων τούτων ἡδύνατο νὰ συνταμῇ τὸν χρόνον, καθ' ὃν θὰ ἡδύνατο ἐξ ὁλοκλήρου καὶ ἐλευθέρως ν' ἀνήλωσιν ἀφόβως ὁ εἰς τῷ ἑτέρῳ.

Ἡ ἀποφίς τῆς μελλούσης αὐτῶν εὐδαιμονίας προεκάλει τὸ ἐρύθημα ἐπὶ τῶν παρειῶν των, ἐπετάχυνε τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος εἰς τὰς φλέβας των, καὶ διεθεττεν αὐτοὺς, ὅσον οὐδέποτε, εἰς τὸν ἔρωτα.

Ὑπὸ τὸ κράτος εὐκόλως ἐννοουμένου αἰσθήματος, ὁ Ῥαούλ, ὀμιλῶν μετὰ τῆς Ἰουλιέττης περὶ τῆς φυγῆς των, ἐξήπτετο βαθμηδόν.

Ἦτο περίπου ἡ πέμπτη μετὰ μεσημβρίαν ὥρα. Τὸ ἔαρ ἔβαινε πρὸς τὸ τέλος, καὶ οἱ ἐρασταὶ εὐρίσκοντο εἰς τὴν σκιάδα, ἐν ἣ ἀντήλλαξαν τοὺς πρώτους αὐτῶν ὅρκους.

Βαθεῖα σιγὴ ἐδρασίλευε περὶ αὐτῶν. Ὁ ἥλιος κατήρχετο εἰς τὸν ὀρίζοντα χρυσαζών τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, ἐνῷ ὑπὸ τὰ φυλλώματα, οἱ μεγάλοι κλάδοι ἐσκίαζον τὴν γῆν.

Πᾶς τις γινώσκει πόσον ἡ καλλονὴ τοῦ μέρους ἐνθα ἀγαπᾶται τις, αὐξάνει τὸ γόητρον τοῦ ἔρωτος. Τὸ ὕψος τοῦ αἰσθήματος αὐτῶν, τὸ ἀντικείμενον τῆς συνόμιλίας των, ἡ παρουσία τῆς ἐρωμένης του, πάντα ταῦτα ἀνύψουν μέχρι τῆς ζωηροτέρας εὐγλωττίας τοὺς ἐρωτικούς λόγους, οὓς προσέφερεν ὁ Ῥαούλ.

Καὶ συνοδεύων τοὺς λόγους του διὰ σχημάτων ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς.

— Σκέφθητι καλῶς, τῇ ἔλεγε, Δέν θα μετανοήσῃς ὅτι με ἠγάπησες; Δέν θα κλαύσῃς ποτὲ διὰ τὴν παρελθούσαν ζωὴν σου; Θὰ με εὐρίσκεις πάντοτε ἀξίον σου; Εἶμαι χωρικός.

— Ὡ! ἂν σ' ἀγαπῶ! ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττη. Δι' οὐδὲν θὰ λυπηθῶ. Τὸ ἔγκλημα ἐκηλίδωσε τὴν χεῖρά, εἰς τὴν ὁποίαν ἔδωκα τὴν ἰδικήν μου. Οἱ δεσμοὶ μας διερρήχθησαν, καὶ μόνον νὰ φύγῃ μοι ὑπολείπεται. Φεύγω εὐτυχῆς ἀκολουθοῦσά σε καὶ παραχωροῦσά σοι ὁλόκληρον τὴν ζωὴν μου.

Καὶ ἀνυψοῦντο οὕτω βαθμηδὸν εἰς οὐρανίους σφαίρας, καὶ ὡς εἰ δὲν ὑπῆρχεν ἑτέρα στιγμή ἐκείνης, ἵνα ἐκδηλώσωσι τὸν φλέγοντα αὐτοὺς ἔρωτα, ἐνηγκαλίσθησαν ἐν ἀπέριφ ἐκστάσει.

Αἶφνης, κρότος ἠκούσθη ὑπὸ τὰ δένδρα.

Ὁ Ῥαούλ ἠγέρθη ἐσπευσμένως.

— Μὰς ἤκουον! ἀνέκραξεν ἡ Ἰουλιέττη γενομένη κάτωχρος.

Ὁ Ῥαούλ ἔτρεξε πρὸς τὴν κλίμακα καὶ παρετήρησε.

— Καθησύχασον, εἶπεν, οὐδεὶς μὰς εἶδεν· ἄλλως τε ὠμιλοῦμεν τόσῳ χαμηλῶ φωνῶς, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μας ἀκούσῃ τις.

Ἀδιαφόρως ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττη, ἃς φώναζεν· Ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν ἐπαύλιν· διότι φοβοῦμαι.

Κατήλθον τὴν κλίμακα. Ἡ Ἰουλιέττη σπηρεζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ῥαούλ ἐπανήλθε βραδέως εἰς τὴν οἰκίαν. Οὐδένα

ἐκείτων ὑπηρετῶν συνήντησαν κατὰ τὴν διαβάσιν των, καὶ οὐδένα ἡδυνήθησαν νὰ ὑποπεύσωσιν.

Ἄλλ' ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, εὗρον τὸν Ἀδριανὸν Σαραμί καθήμενον ἐπὶ ἀνακλιντροῦ καὶ ἀναγινώσκοντα ἐφημερίδα.

Ἄμα ἰδὼν αὐτούς, προὐχώρησεν εἰς συνάντησιν των, καὶ δι' ὕψους χαριέντος, εἶπε :

— Σὰς ἐζήτουν ! Ποῦ εἰσθε λοιπόν ;

— Ἦμην εἰς τὸν κήπον, ὅτε συνήντησα τὸν κύριον Ῥαούλ, ὅστις ἤρχετο νὰ μὰς ἰδῇ, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττη. Ἠλθον ὁμοῦ ἕως ἐδῶ.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐράνη πεισθεῖς.

Οὐδὲ ἡ Ἰουλιέττη, οὐδὲ ὁ Ῥαούλ παρετήρησαν ὅτι τὸ πρόσωπόν αὐτοῦ ἦτο ἐρυθρὸν καὶ καθιδρόν.

Ἐκάθισαν καὶ οἱ τρεῖς πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, καὶ συνδιελέγοντο ἀναμένοντες τὴν ἀφίξιν τοῦ κυρίου Σαραμί καὶ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

Κεκρυμμένος ὑπὸ τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων, ὁ Ἀδριανὸς παρέστη μάρτυς τῆς συνεντεύξεως τοῦ Ῥαούλ καὶ τῆς Ἰουλιέττης. Δὲν ἤκουσε τὴν συνδιάλεξιν αὐτῶν· ἀλλ' ὁ ἦχος τῶν φιλημάτων των ἔφθασε μέχρις αὐτοῦ.

Πόθεν δρῶντες περφυλάττειν αὐτούς; Τοῦτο χρῆζει βραχείας ἐξηγήσεως, ἐξ ἧς θὰ ἐννοήσῃ τις καλλίον τὰς περιπετείας, ἃς θὰ ἀφηγηθῶμεν, ὁπότε βαίνομεν εἰς τὴν λύσιν τῆς δραματικῆς ταύτης ἀφηγήσεως.

Δὲν εἶχομεν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσωμεν συχνάκις οὐδ' ἐπὶ μακρὸν περὶ τοῦ Ἀδριανοῦ Σαραμί. Ἄλλ' ἐξ ὧων εἵπομεν, ἡδυνήθη τις, βεβαίως, νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἦτο ἐξ ἐκείνων, ὅτινες, ὑπὸ φυσιογνομίαν νοσηρὰν καὶ νευρικὴν, κρύπτουσιν ἀσυνήθη ἰσχυρογνώμοσύνην καὶ οὐχὶ ὀλιγωτέραν θερμότητα καρδίας.

Ἦτο μονογενὴς υἱὸς τοῦ κυρίου Σαραμί.

Ἡ μήτηρ αὐτοῦ—ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ ἀνακρίτου—ἀπέθανε κατὰ τὴν γέννησίν του. Τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν διήλθεν ἐν τῇ βαρέως πενθούσῃ πατρικῇ οἰκίᾳ, τὴν δὲ νεότητά του εἰς τι λύκειον, εἰς δὲ ὁ πατήρ του σπανίως μετέβαινε.

Τὰ οὕτως ἀνατρεφόμενα παιδιά, ἔστω καὶ ὀλίγον ἂν ὦσιν ἐπιρρεπῆ εἰς τὸν ἔρωτα, ὑποφέρουσι σκληρῶς, καὶ ἡ καρδιά αὐτῶν καθίσταται εὐεξέγερος εἰς πᾶσαν ἀντίστασιν, ἣν ἤθελε συναντήσῃ.

Ἐν τῷ ἐν αὐτῇ ἀποτελουμένῳ κενῷ δὲν χωρεῖ εἰμὴ ἡ ἀπελπισία, ἣν προξενεῖ πᾶσα νέα διάψυσις ἐλπίδος.

Ὅτε ὁ κύριος Σαραμί ἐνυμφεύθη τὴν Ἰουλιέττην, ὁ Ἀδριανὸς κατῴκει ἤδη εἰς Παρίσιους, ἔνθα εἶχεν ἀρχίσῃ τὰς προπαρασκευαστικὰς αὐτοῦ σπουδὰς διὰ τὴν πολυτεχνικὴν Σχολήν.

Πολὺ ὀλίγον ἐγνώρισε τὴν μητριαν του· ἄγων δὲ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ παιδίον δὲν ἔχει μεταβληθῇ ἐντελῶς εἰς ἄνδρα, δὲν ἐφάνη ἐπηρεασθεῖς οὐδὲ ὑπὸ τῆς καλλονῆς οὐδὲ ὑπὸ τῆς νεότητος τῆς Ἰουλιέττης.

Συνέλαβε μάλιστα, τότε, κακὴν ἰδέαν.

Ἀπειρος ἔτι καὶ παραδεχόμενος τὰς κρινὰς καὶ ἀπερισκέπτους ἰδέας, αἵτινες ἰσχύουσι παρὰ τῷ κοινῷ ὡς περ νόμος, ὑπέφερε βλέπων ξένην γυναῖκα ἐγκαθίσταμένην ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν ἣ ἐγεννήθη καὶ ἐν ἣ ἀπέθανεν ἡ μήτηρ του.

Ἄλλ' αἱ ἐντυπώσεις αὐταὶ δὲν διήρκεσαν ἐπὶ πολὺ. Ἐξηλείφθησαν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ κύριος Σαραμί, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς νεαρᾶς συζύγου του, ἀπῆλθε τῶν Παρισίων, ἵνα ὁδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ μέρος ἐνθα θὰ κατῴκουν.

Τέσσαρα ἔτη παρήλθον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Ἀδριανὸς ἀφίκετο εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ πατρὸς του, χάριν τῆς πασχούσης ὑγείας του. Τὸν εἶχον ἀφήσει παιδίον, καὶ ἤδη ἦτο ἄνθρωπος.

Ἄνθρωπος! καὶ Ἄλλὰ μόνον ἀπὸ τῆς χθῆς.

Οὐδὲν ἐγνώριζεν ἐκ τῆς ζωῆς, οὐδὲ τὴν γυναῖκα, οὐδὲ τὰ πάθη, οὐδὲ τὸν ἔρωτα.

Εἰσερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς του εἶδε τὴν Ἰουλιέττην.

Πάραυτα ἐγεννήθησαν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ αἰσθήματα ἀόριστα ἐν ἀρχῇ, ἀλλ' ὁ σήμεραι σαφέστερον ἐκδηλούμενα.

Ἡ παρουσία τῆς Ἰουλιέττης τὸν ἐτάραξε μεγάλως. Ὅτε τὴν ἐβλεπεν, ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του ἰσχυρότερον πάλλουσιν, καὶ τὸ αἷμά του ταχύτερον κυκλοφοροῦν εἰς τὰς φλέβας του.

Τὴν ἡγάπα, καὶ, κατὰ τὴν ἀφήγησιν ἡμῶν, ὑπέδειξαμεν τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὁ ἔρως οὗτος ἐξεδηλώθη.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, δὲν ἡδυνήθη νὰ δώσῃ ἐν ὀνομα εἰς τὰ νέα ταῦτα δι' αὐτὸν αἰσθήματα. Ὅτε ἡδυνήθη νὰ τα ἐννοήσῃ, ἐφρικίασε.

Νὰ ἀγαπᾷ τὴν σύζυγον τοῦ πατρὸς του !

Ποῦ ἤθελε καταντήσῃ; Μέχρι τίνος σημείου θὰ ἔφερεν αὐτὸν ἡ κατάσταση, εἰς ἣν ἀφῆθη νὰ παρασυρθῇ; Δὲν δυνάμεθα νὰ το εἰπώμεν.

Οὐδ' αὐτὸς ἡδυνήθη περὶ τούτου νὰ σκεφθῇ, διότι ἡ Ἰουλιέττη, ἀνακαλύψασα διὰ τῆς γυναικείας αὐτῆς ὀξυδερκεῖς τί ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ συνέβαινε, τῷ παρῶν δραστηρίῳ φάρμακον καὶ συγχρόνως ἰσχυρὰν παρηγορίαν, προσφέρουσα αὐτῷ τὴν φιλίαν της.

Διὰ τῆς εἰλικρινῶς διατυπωθείσης ταύτης προσφορᾶς, καὶ οὐχ ἥττον εἰλικρινῶς ἀποδεκτῆς γενομένης, ἡ Ἰουλιέττη ἤγειρε μέγαν φραγμὸν μετὰξὺ αὐτῆς καὶ τῶν ἀπερισκέπτων νεανικῶν πόθων τῆς ἐνόχου ἐκείνης καρδίας.

Οὗτος ἠρέκεσθαι εἰς παῦτα πάντα καὶ ἐθεώρησεν ἑαυτὸν εὐτυχῇ.

Ἐπίστευσεν, ἡ μᾶλλον ἡ Ἰουλιέττη ἐπίστευσε — διότι δὲν ἐγνώρισε κατὰ βάθος τὸν ἔρωτά του — ὅτι ἡ φιλία θὰ κατέστella τὰς ἐξάψεις τοῦ γεννωμένου ἐκείνου πάθους.

Θέλουσα νὰ τὸν εὐαρεστήσῃ προσεφῆκε αὐτῷ μητρικῶς.

Αἱ καθημεριναὶ αὐτῆς σχέσεις μετὰ τοῦ Ἀδριανοῦ, δὲν μετεχειρίζετο ὡς υἱόν της,

ἐκαλύπτοντο δι' ἡδέως πέπλου καὶ λίαν εὐαρέστου οἰκειότητος, ἥτις ἐφάνετο ἀπομακρύνουσα τὰς ἐνόχους αὐτοῦ σκέψεις.

Δυστυχῶς, ἡ Ἰουλιέττη εἶδε ν' ἀποκρύψῃ ἐπίσης τὴν καλλονὴν της, τὴν φλόγα τοῦ βλέμματός της, τὴν ἔξοχον γλυκύτητα τῆς φωνῆς της, τὴν χάριν τοῦ βαδίσματός της, πᾶν ὅ,τι τέλος καθίστα αὐτὴν ἐπαγωγὸν καὶ πρόξενον ἀπεριγράπτου καταστροφῆς εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀδριανοῦ.

Τὸν πρῶτον ἔρωτα, τὸν ἄσπιλον, τὸν ἄγνόν, τὸν ἰδεώδη, οὐ ἐνίοτε ἀναμνησκόμεθα, ὁ Ἀδριανὸς δὲν τὸν ἐγνώρισεν. Ὁ ἔρως αὐτοῦ ὑπῆρξε πυρετώδης, μεμιγμένος μετὰ τύψεων, σπαρασσόμενος ὑπὸ τοῦ ἀδυνάτου τῆς πραγματοποιήσεως τῶν πόθων του.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ Ἀδριανὸς κατῴκωσε ν' ἀποκρύψῃ τὴν κατέχουσιν αὐτὸν θλίψιν.

Οὐδεὶς οὐδὲν ἠνύνησε, πολλῷ δὲ ἤττον ἡ Ἰουλιέττη, ἥτις διατέλει συγχρόνως ὑπὸ τὸ κράτος τῆς φρίκης, ἣν ἐνέπνεεν αὐτῇ ὁ σύζυγός της, οὕτως ἐγίνωσκε τὸ ἔγκλημα, καὶ τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠσθάνετο διὰ τὸν Ῥαούλ, τοῦ ὁποίου ἐνεθάρρυνε τὸ αἶσθημα.

Εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ Ἀδριανὸς τότε, δὲν εἶχε τὴν ἰδιάζουσιν εἰς τινὰς ἐρῶντας ὀξυδερκεῖαν, διότι ἄλλως θὰ ἀνεκάλυπτεν ὅτι ὁ πατήρ του ἠπατάτο, ὅτι ἐκεῖνος, ὃν ἡγάπα ἡ Ἰουλιέττη καὶ ἀντηγαπᾶτο παρ' αὐτοῦ, ἦτο ὁ φίλος, μεθ' οὗ εἶχε συνδεθῇ, καὶ τὸν ὁποῖον πολλακίς ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ κοινωνὸν τοῦ ἀπορρήτου του.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ ὁλεθρίου πάθους του, ὑπῆρξάντο τὰς ὁδύνας τῆς ζηλοτυπίας, κατὰ τὰς ἀπαισίας ἐκείνας ὥρας, καθ' ἃς ἐπῄθει τὴν εὐτυχίαν τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἡδύνατο — ὡς ἐφρόνει τοῦλάχιστον — νὰ ἀπολαμβάνῃ ἐλευθέρως τῆς εὐδαιμονίας τοῦ λατρεῦναι τὴν Ἰουλιέττην.

Ἐν τούτοις, μετ' οὐ πολὺ, διὰ τῆς συμβιώσεως μετὰ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἥτις παρὰ τὰς ἐνδομύχους θλίψεις καὶ τὴν κρυφίαν χαρὰν αὐτῆς, δὲν ἔπαυσε φερομένη πρὸς τὸν Ἀδριανὸν μετὰ γλυκύτητος καὶ μερίμνης, τὸ πάθος τοῦ νεανίου κατηνύσθη καὶ μετεβλήθη εἰς λατρείαν, καθ' ἣν τὸ λατρεῦνόμενον δὲν ἀνυψοῦται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μέχρι τοῦ ἰδεώδους ὕψους, εἰς δὲ οἱ ταπεινοὶ πόθοι δὲν χωροῦσιν.

Ἡ Ἰουλιέττη ἐγένετο εἰδωλὸν δι' αὐτόν. Κατ' ἀρχὰς ἠγάπησεν αὐτὴν διὰ τὴν καλλονὴν της. Ἦδη τὴν ἡγάπα διὰ τὰς ἀρετάς, ἃς ἐν αὐτῇ ἀνεκάλυπτεν. Ἐννοῶν ὅτι ὁ ἔρως τοῦ ἦτο ὕβρις πρὸς τε τὸν πατέρα του καὶ πρὸς αὐτὴν, ἐσυνείθισε νὰ τὴν τιμᾷ καὶ ὑπερβαλλόντως νὰ ἐνθουσιᾷ δι' αὐτήν.

Τὰ μέρη ὁπόθεν διήρχετο, τὰ ἀντικείμενα, ὃν ἤπτετο, αἱ ἰδέαι, ἃς ἐξέφεραν, αἱ συμβουλαί, ἃς ἐδίδεν, ἦσαν ἱερὰ δι' αὐτόν. Ἄνθος πῖπτον τῶν χειρῶν τῆς Ἰουλιέττης ἡ τὸ θησαυρὸς ἀνεκτίμητος δι' αὐτόν τὸ μειδίμα τῆς εἶχε τὴν ἀξίαν βαρυτίμου κειμηλίου.

Οὕτω βαθμηδὸν ἡ ἐξάψις τῶν αἰσθήσεων κατηνύσθη καὶ μόνῃ ἡ φαντασί

συνεκράτει τὸ αἰσθημα τοῦ Ἀδριανοῦ. Εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ ὀδηγηθῇ ἐν τῷ βίῳ του ὑπ' ἄλλου φωτὸς εἰμὴ τοῦ βλέμμα-τος τῆς Ἰουλιέττης, νὰ βαδίζῃ ὑπὸ τὴν λάμ-ψιν τῆς ἀκτινὸς τοῦ ἵνα ζητήσῃ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ ἀποδίδῃ εἰς τὴν γυναῖκα, ἥτις κατεῖχεν ὀλόκληρον τὴν καρδίαν του, πᾶσας τὰς καλὰς καὶ γενναίας πράξεις τοῦ βίου του.

Τοιοῦτοτρόπως ὁ ἔρωσ οὗτος, ὅστις παρ' ὀλίγον νὰ καταστρέψῃ αὐτόν, θὰ ἦτο ἡ σωτηρία του.

Εὐνόητον λοιπὸν πόσον ὀδυνηρὰ ὑπῆρ-ξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅτε ἐσπέραν τινὰ, πε-ριπατῶν μετὰ τῆς Ἰουλιέττης καὶ τοῦ Ραοῦλ εἰς τινὰ δενδροστοιχίαν τοῦ κή-που, εἶδεν ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς σελήνης, τὴν νόμιμον σύζυγον τοῦ πατρὸς του ἀν-ταλάσσουσιν μετὰ τοῦ φίλου του ἔρωτι-κὸν βλέμμα μετὰ λαθραίας θλίψεως τῆς χειρὸς.

Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἡπατήθη.

Ἄλλ' ὀλίγῳ βραδύτερον, εὐρισκόμενος μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ σκεφθεὶς τὸ γεγονός τοῦτο, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ λη-σμονήσῃ, κατελήφθη ὑπὸ τρόμου, ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ὁ Ραοῦλ καὶ ἡ Ἰουλιέττη ἡγα-πῶντο.

Εἰς μάτην ἤθελε ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν σκέψιν ταύτην, ἥτις ἐκυρίευεν αὐτόν.

Οἱ ἀγῶνες, οὓς πρὸς τοῦτο κατέβαλλεν, ἔτι μάλλον ἐπηύξανον τὸ σαφές τῶν ἀνα-μνήσεών του.

Μυρία ἀσήμεντα γεγονότα, λεπτομέ-ρειαι ἀνάξια λόγου, τῷ ἐφαίνοντο ἤδη ἀ-ποδείξεις, αἵτινες ἐπηύξανον, ὥς ἡ ἐκ χι-όνος σφαῖρα, ἥτις, ἀσήμεντος ἐν ἀρχῇ, με-γεθύνεται βαθυμυδόν.

— Εἰμαι παράφρων ! ἔλεγεν ἐνίοτε καθ' ἑαυτόν.

Ἀλλὰ σχεδὸν παρευθὺς ἀνεμιμνήσκετο ὅτι ὅτε ἤρχετο ὁ Ραοῦλ, ἡ Ἰουλιέττη ἐκαλλωπιζέτο μετὰ πλείονος προσοχῆς, ὅτι πολλάκις ἦτο μόνη μετὰ τοῦ νεανίου, οὐχὶ δὲ σπανίως εὗρεν αὐτοὺς σιωπηλοὺς, ἀνησυχούς, οἷον αἰσχυνομένους ὅτι τοὺς κατέλαβον.

Καὶ βαθμυδὸν ἡ φοβερὰ πεποίθησις ἐ-σχηματίζετο καὶ ἐπηύξανεν.

Ἐπῆλθε στιγμή, καθ' ἣν μὴ δυνάμενος νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, κατελή-φθη ὑπὸ ὀδύνης καὶ ἐκλαυσε πικρῶς.

Τὴν ἐπιαῦσαν ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὑπονοιῶν καὶ ἀμφιβολιῶν ἐσπαράσσετο καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν εἶδε τὴν Ἰουλιέττην ἐξερχομένην τῆς οἰκίας καὶ διευθυνομένην πρὸς τὴν σκιάδα.

Τὴν ἠκολούθησεν, ἀνερριχθῆ ἐπὶ δέν-δρου ἵνα καλλίον βλέπῃ καὶ οὐδὲν μὲν ἐκ τῆς ἐρωτικῆς αὐτῶν συνδιαλέξεως ἤκου-σεν, εἶδεν ὅμως ἀρκετὰ ἵνα μὴ ἀμφιβάλλῃ πλέον.

Κατῆλθε τότε τοῦ δένδρου, καὶ τὸν κρότον, ὃν ἐπροξένησε καταβαίνων, ἤκου-σαν ἡ Ἰουλιέττη καὶ ὁ Ραοῦλ.

Ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τοὺς ἀνέ-μεινεν ἔμπλεως ὀργῆς, ἐξημμένος, καταρώ-μενος τὴν Ἰουλιέττην καθυσύχασε δὲ

τότε μόνον, ὅτε ἐπέσθη ὅτι δὲν τον εἶχον ὑποπτέσει.

— Ω ! ἦδη, θὰ τοὺς ἀκολουθῶ, θὰ τοὺς κατασκοπεύω, δὲν θὰ τοὺς ἀφίνω μό-νους πλέον, ἐψιθύρισε.

Ἡ ἐσπέρα τῆς ἡμέρας ἐκείνης παρήλθεν ἡσύχως.

Ἡ φουσιογνωμία τοῦ Σαραμί οὐδὲν προ-έδιδεν. Ἡ Ἰουλιέττη ἠναγκαζέτο νὰ μει-δῇ ἵνα ἀπομακρυνῇ ἀπ' αὐτῆς πᾶσαν ὑ-πόνοιαν.

Ὁ Ἀδριανός, μὴ θέλων νὰ προξενήσῃ σκάνδαλον ἵνα ἐκδικήσῃ τὴν διακινδυνεύ-ουσιν τιμὴν τοῦ πατρὸς του—ἀν δὲν ἐλάμ-βανε νέαν ἀπόδειξιν τοῦ μεταξὺ τῆς Ἰ-ουλιέττης καὶ τοῦ Ραοῦλ ἔρωτος—ἀπέ-κρυψε τὴν κατέχουσιν αὐτὸν θλίψιν.

Ἄν, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ξένος τις εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκογένειαν Σαρα-μί, δὲν ἤθελε βεβαίως ἐννοήσῃ τὸ φοβε-ρὸν δρᾶμα, ὅπερ παρεσκεύαζον τὰ συγκρα-τούμενα ἐκάστου αἰσθημάτων.

Κατὰ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου, αἱ ἐσπέ-ραι εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν, εἰσι-ἔτι πλήρεις γοήτρου. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι αὐ-ται εἶναι τελευταῖα ἀνάμνησις τοῦ ἔαρος.

Οἱ λειμῶνες καὶ τὰ δένδρα, ξηρανθέντα ὑπὸ τοῦ θάλπους τοῦ Ἰουλίου, ἐπανακτῶσι τὸ πράσινον αὐτῶν χρῶμα, ὥς κατὰ Μά-ιον, καὶ ὅπως μετὰ τὴν δριμύτητα τοῦ χει-μῶνος, οὕτω καὶ μετὰ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου, ἡ φύσις ἀναπνέει, ἀνακουφισθεῖσα.

Περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐκάθηντο ἐπὶ ἁλῶ κειμένης πρὸς μεσημ-βρίαν τῆς ἐπαύλεως. Ἡ σιγὴ τῶν ἀγρῶν διεκόπτετο μόνον ὑπὸ τοῦ κρότου σπανίων ἀμαξίων, διερχομένων μακρόθεν, καὶ τοῦ ἡ-χου κωδωνίσκου, ἀγγέλλοντος ὅτι οἱ γεωρ-γοὶ ὠδήγουν τὰ κτήνη αὐτῶν εἰς Βελεγρά-δην.

Ἐκεῖ, κατὰ τὰς προηγουμένας ἐσπέρας, ἐνῷ ὁ Σαραμί ἔμενε καπνίζων σιωπηλὸς καὶ ἔμφροντις, ὁ Ἀδριανός καὶ ἡ Ἰουλι-έττη συνωμῖλουν χαμηλοφῶνως.

Ἡ ἄδουσα ὑπολαίς, οἱ ἀστέρες, ἡ ὀρ-τυξ ἡ διερχομένη τὰς ἀμπέλους, ἡ σκοτει-νὴ νύξ, τὸ πᾶν τέλος ἦτο ἀφορμὴ συνδια-λέξεως.

— Ω ! ὅποια γλυκεῖται ὦραι διὰ τὸν Ἀ-δριανόν !

Ἦτο πλησίον τῆς Ἰουλιέττης καὶ ἔ-βλεπεν αὐτὴν ἀσχολουμένην δι' αὐτόν.

Ἐκάθθη τὸ πολὺ πλησίον τῆς, ἵνα ἀνα-πνέῃ τὸ ἄρωμα τῆς κόμης τῆς, ἵνα λαμ-βάνῃ, χωρὶς ἐκείνην νὰ τὸ ἐννοῇ, τὸ ἀνθος ὅπερ ἔφαυεν, ἵνα ἀπολαμβάνῃ, ἐν ἐνὶ λόγῳ, τῶν ἀπειρῶν ἐκείνων μηδαμινῶν τέρψεων, αἵτινες τόσον ἀρέσκουσιν εἰς τοὺς πλατω-νικῶς ἐρῶντας.

Ὁ Ραοῦλ μετέβαινεν ἐκεῖ συχνάκις.

Ὁ Ἀδριανός συνεδέθη μετ' αὐτοῦ διὰ στενῆς φιλίας.

Ἦτο εὐτυχής, ἀγνοῶν ὅτι ὁ Ραοῦλ κα-τεῖχεν ὀλόκληρον τὴν καρδίαν τῆς Ἰουλι-έττης.

Τὰς οὕτω διερχομένας ἐσπέρας εὕρισκε πολὺ βραχείας, ἀναλόγως τῶν πόθων αὐτοῦ.

Ἡ ἐσπέρα, περὶ ἧς ἀφηγοῦμεθα, κατ'

οὐδὲν ὁμοιάζε τῶν προηγουμένων. Ἡ γὰρ λήνη ἦτο κατ' ἐπιφάνειαν. Εἰς τὰς καρ-δίαις τῶν ὁποῖαι θύελλαι ὑπεκρύπτοντο, καὶ ὁποῖαι καταστροφαὶ ἡτοιμάζοντο νὰ ἐκραγῶσιν !

Ἐκαστὸν τῶν τριῶν ἐκείνων προσώ-πων διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος ἰδίας σκέ-ψεως. Ὁ Σαραμί ἐσκέπτετο τὰς ἀποκα-λύψεις Ἰωάννου τοῦ Ἐπαίτου καὶ τὸ νέον δρᾶμα, ὅπερ τὸ πεπωμένον παρεσκεύα-ζεν ἡ Ἰουλιέττη προσεπάθει νὰ ἀναπο-λήσῃ τὸ μέλλον, καὶ νὰ μαντεύσῃ τὴν τύ-χην, ἥτις τῇ ἐπεφυλάσσετο ὡς ἐκ τῶν ἀ-ποφάσεων, ἃς ἔλαβεν ὁ Ἀδριανός, τέλος, ἐσκέπτετο πῶς καὶ διατὶ ἐπίστευσεν εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς γυναίκος ἐκείνης, τῆς ὁ-ποίας τὸ παραπίπτωμα ἐνόμιζεν ἀσύγγνω-στον. Ἐσκέπτετο τὸν Ραοῦλ, τοῦ οὐοῦ εἶχε γένει φίλος, καὶ ἔνεκα τοῦ οὐοῦ ἡ ἀτίμωσις εἰσεχώρησεν εἰς τὴν οἰκίαν ἔνθα ὑπεδέχοντο αὐτόν, χθὲς ἔτι, μετ' ἀδελφι-κῆς στοργῆς.

Ὁ Ἀδριανός ἦτο ὁ μάλλον ἀξίος οἰ-κτου.

Ὁ Σαραμί ἔζη μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐκ-δικήσεως ἡ Ἰουλιέττη μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ δραπέτευσῃ τῆς κατηραμένης ἐκείνης κα-τοιικίας.

Μόνος ὁ Ἀδριανός οὐδεμίαν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐλπίδα.

Κατετρώχετο ὑπὸ φοβερὰς ἀμνηχανίας.

Διανοεῖτο ἂν ὤφειλε νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν πατέρα του τὰ πάντα, ἢ νὰ τὸν ἐκδι-κήσῃ χωρὶς οὐδὲν νὰ τῷ εἴπῃ. Ἀπεφάσισε τὸ τελευταῖον.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἡσπασθῇ τὸν πα-τέρα του, ὡς ἔπραττε πᾶσαν ἐσπέραν. Ἐ-σφιγξέ, φρίσσειν, τὰς χεῖρας τῆς Ἰουλιέ-ττης καὶ ἀπεσύρθη.

Οἱ σύζυγοι ἔμειναν μόνον, μὴ προφέ-ροντες λέξιν, ἐξημμένοι, ῥίπτοντες μα-κρὰν τὸ προσωπεῖον, ὅπερ ἐπὶ παρουσίᾳ οἰουδὴποτε μάρτυρος ἔφερον· ἐκείνη μὲν διότι ἐγνώριζε τὸν σύζυγόν της φονέα· ἐ-κείνος δὲ διότι ἡ σύζυγός του ἔμαθε τὸ μυστικὸν αὐτοῦ.

Τὴν δεκάτην ὥραν ἀπεχωρίσθησαν, χω-ρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ ἀνταλλάξωσιν.

Αἱ ἡμέραι ἐν τούτοις παρήλθον· ἡ Κυριακὴ ἔφθασεν.

Τὴν ἡμέσειαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Ραοῦλ θὰ ἐδραπέτευσεν μετὰ τῆς Ἰουλιέττης.

Ἀπ' ἧς ἡμέρας ἀπεφασίσθη ἡ φυγὴ τῶν δὲν ἐπανεῖδον ἀλλήλους.

Ἄλλ' ἡ Ἰουλιέττη ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Ρα-οῦλ ἡσχολεῖτο εἰς τὰς διὰ τὴν ἀναχώρη-σίν των προπαρασκευάς. Ἐκεῖνος δὲ ἦτο βέ-βαιος ὅτι κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν στιγμήν, ἡ Ἰουλιέττη δὲν θὰ ἔχανεν οὔτε τὴν τὸλμην οὔτε τὸ θάρρος τῆς.

Ἡ ἡμέρα ἐφάνη μακρὰ εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

Ὁ σύζυγός της, ὅστις ἡτοιμάζετο νὰ συλλαβῇ αὐτὴν ἐπ' αὐτοφῶρ τὸ ἐσπέρας εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἔραστοῦ της, καὶ ὅστις ἀναμένων τὸ θέαμα, ὅπερ Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης τῷ ὑπεσχέθη, ἠσθάνετο ἑαυ-τὸν ἀνίκανον, ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ στιγ-

μή, ἡ δὲ συγκρατήσῃ τὴν ἀνυπομονήσάν του, ὁ σύζυγός της, λέγομεν, ἀνεχώρησεν εἰς Νίμ, ἔνθα, ὡς ἔλεγε, θὰ διέμενε δύο ἡμέρας.

Ἡ Ἰουλιέττη νύλῳγει τὴν τύχην, διότι θὰ ἔμενεν ἐλευθερά, καὶ ἐθλίβετο διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀπομακρύνῃ καὶ τὸν Ἀδριανόν· ἐν τούτοις δὲν ἀνησυχεῖ, σκεπτομένη ὅτι κατὰ τὴν ὥραν τῆς φυγῆς αὐτὸς δὲν θὰ ἦτο πλησίον της.

Ἐπειδὴ ἡ συγκίνησις αὐτῆς ὀλύνεν καὶ ἔκανε, καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή τῆς φυγῆς, ἐφόβετο δὲ μὴ δὲν δυνήθη νὰ προσποιηθῇ, προσεβόησεν κακοδιαθεσίαν ἵνα ἀποφύγῃ τὴν μετὰ τοῦ Ἀδριανοῦ συνδιαλέξιν.

Ἡ ἀπουσία τοῦ πατρὸς του, ἡ σύμπτωσις τοῦ ταξιδίου αὐτοῦ συνδυαζομένη μετὰ τῆς αἰφνιδίας ἀσθενείας τῆς Ἰουλιέττης, διήγειρον τὰς ὑπονοίας τοῦ Ἀδριανοῦ.

Δὲν ἀνέβαλλεν ὅτι οἱ ἐρασταί, οὗς δὲν εἶδεν ὁμοῦ, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνεκάλυψε τὸ μυστικόν των, εἶχον ὁρίσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἵνα ἐπανιδώσιν ἀλλήλους.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, παρεφύλαττεν εἰς τὸν κήπον, ἵνα ἴδῃ ἐρχόμενον τὸν Ῥαούλ.

Καὶ ὄντως, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, παρετήρησεν, εἰς τὴν εἰσόδον τῆς μεγάλης δεινροστοχείας, τὸν Ῥαούλ, διευθυνόμενον ταχέως πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκρύβη ὀπισθεν συστάδος ῥοδοδαφνῶν. Ὅτε ὁ Ῥαούλ ἔφθασε πρὸ τῆς οἰκίας, ἐξῆλθε παράτα ἡ Ἰουλιέττη, ἣν ὁ Ἀδριανὸς ἐνόμιζε πᾶσχουσιν καὶ εὐρισκομένην εἰς τὸ δωματίον της!

Τὸν ἀνέμενεν, ἐψιθύρισεν.

Προῦχώρησεν αὐτὴ εἰς συνάντησιν τοῦ ἐραστοῦ της, καί, πρὶν ἢ αὐτὸς δυνήθη νὰ προσφέρῃ λέξιν, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Οὐδὲ λέξιν, ὁ Ἀδριανὸς εἶναι ἐκεῖ, κεκρυμμένος. Ὁ Ῥαούλ ἔστη ἐννεός.

Κατάρθωσεν ἐν τούτοις νὰ συνέλθῃ τῆς παρακῆς του, καί, προσκλίνων εὐσεβάστως, ἀπῆντησεν ἀνευ τῆς ἐλαχίστης συγκινήσεως:

— Τὰ πάντα εἶναι ἑτοιμα διὰ τὴν νύκτα αὐτήν.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἰμαι ἑτοιμος.

Καὶ ἤρξαντο συνδιαλεγόμενοι περὶ ἄλλων ἀσημάντων πραγμάτων.

— Δυσπιστοῦσιν; ἐκέπτετο ὁ Ἀδριανός. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἔκτακτον. Εἰς μάτην ἀγαπᾶται τις... δὲν ἀνταλλάσῃ τις εὐκόλως φιλήματα ἐν τῷ μέσῳ κήπου, ἔνθα διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ φωραθῇ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν οἱ ἐρασταὶ διηυθύνοντο πρὸς τὸ μέρος, εἰς ὃ εὐρίσκειτο ὁ Ἀδριανός. Παρετήρησεν αὐτοὺς κατὰ πρόσωπον, καὶ ἐξεπλάγῃ μὴ ἀνακάλυπτον τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν.

— Μήπως ἀπατώμαι;

— Ὁχι! ἦτο ἀδύνατον. Τοὺς εἶχεν ἴδει ἀνταλλάσσοντας φιλήματα. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὴν ἀπαρξίαν αὐτῶν, ἐνῶ ἐπίστευον βεβαίως, ὅτι εἶναι μόνοι;

Ἀντὶ νὰ σκεφθῇ ἐπὶ πολὺ περὶ τοῦ ζή-

τήματος τούτου, ὑπείκων εἰς τὴν κατέχουσιν αὐτὸν ἀνυπομονήσιν, παρουσιάσθη αἰφνίς:

— Καλὴν ἐσπέρην, Ἀδριανέ! εἶπεν ὁ Ῥαούλ μετὰ μεγίστης ἀταραξίας.

— Χίριστε, ἀπῆντησεν ὁ Ἀδριανός ἔμπλεως ὀργῆς, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ κατὰλάβῃ τὸν Ῥαούλ γονυκλινῇ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἰουλιέττης.

Καὶ διήλθε, χωρὶς ἄλλο, τι νὰ προσέσῃ, τοσοῦτον ταχέως, ὥστε δὲν ἠδυνήθησαν οἱ ἐρασταὶ νὰ διακρίνωσι τὸ ἄγριον βλέμμα του.

— Τί ἔχει λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ῥαούλ τὴν Ἰουλιέττην.

— Πιστεύω ὅτι μᾶς παρεφύλαττε, καὶ ὅτι ἠνώητε τὰ πάντα, ἀπῆντησεν ἐκείνη.

— Τὰ πάντα καὶ! ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ περὶ τῆς φυγῆς σχέδιόν μας, τὸ ὅποιον εἰς οὐδένα ἐνεπιστεῦθμεν!

Ἐπεκράτησέ βραχεῖα σιωπῇ.

— Αἱ! Τί σημαίνει! ἀνέκραξεν ὁ Ῥαούλ. Τὴν νύκτα ταύτην θὰ εἰμεθα μακρὰν τοῦ μέρους τούτου, διὰ παντός καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ, ἀπὸ πάντα ὅστις ἤθελε σκεφθῇ νὰ μᾶς καταδιώξῃ.

— Ὁ Θεὸς νὰ σε εἰσακούσῃ! εἶπεν ἡ Ἰουλιέττη, καταστᾶσα σύννου.

[Ἐπειὰ τὸ τέλος.]

TONY.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὁρα προηγούμενον φύλλον.]

— Καὶ τίς σὰς εἶπεν, ὅτι ὁ ὑποτιθέμενος ἐκεῖνος ἱερεὺς μοι ἐκόμισεν ἔγγραφα; ἠρώτησεν ὁ δικηγόρος, ἀποκαλύψας τὴν ἐτέραν τῶν κνημῶν τόσον ἀποτόμως, ὥστε ὁ Γορανφλότος ἐταράχθη ἐν τῇ καταλαμβάνουσῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρού του ὑψηλῇ μακαριότητι.

— Ὁ Γορανφλότος ἐσκέφθη, ὅτι εἶχεν ἐπιστῇ ἡ στιγμή νὰ ἐπιδειξῇ θένους ψυχῆς:

— Ὅστις μοι τὸ εἶπεν ἤξεύρει τί λέγεται, ἀπῆντησεν ἔμπρός, τὰ ἔγγραφα, τὰ ἔγγραφα, ἄλλως δὲν δίδεται ἄρεσις.

— Αἱ! νὰ τὴν βράσω τὴν ἀρεσίαν σου, κτήνος, ἀνέκραξεν ὁ Δαυίδ, σκιρτήσας ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ ἀρπάσας τὸν μοναχὸν ἐκ τοῦ λαιμοῦ.

— Αἱ! καλέ! ἀνερῶνυσεν αὐτός, ἔχετε κακοῦθῃ πυρετόν; δὲν θέλετε νὰ ἐξομολογηθῇτε;

Ὁ ἀντίχειρ τοῦ δικηγόρου, ἐφαρμοσθεὶς δεξιῶς καὶ ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ λάρυγγος τοῦ μοναχοῦ, διέκοψε τὴν φράσιν αὐτοῦ, τὴν ὅποιαν ἐπήκολούθησε συρῆγμός, ὁμοίος ῥοχαλητῷ ἀγωνιῶντος.

— Ἐγὼ θέλω νὰ σ' ἐξομολογήσῃ, ρασοφόρε τοῦ Βελζεβούλ, ἀνέκραξεν ὁ Δαυίδ, καὶ θὰ ἴδεις ἐὰν ὁ κακοῦθῃς πυρετός μ' ἔχῃ πιάσει τόσον, ὥστε νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ σε πνίξω.

Ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος ἦτο ρωμαλέος, πλὴν, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, διετέλει ἐν ἐκείνῃ πῇ καταστάσει τῆς ἀντιδράσεως, καθ' ἣν ἡ μέθη ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ παρᾶλει αὐτό.

Δὲν ἠδυνήθη, λοιπόν, εἰμὴ ν' ἀνεγερθῇ ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρον, ν' ἀρπάσῃ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸ ὑποκάμισον τοῦ δικηγόρου καὶ ν' ἀπωθήσῃ αὐτὸν μακρὰν.

Εἶναι δίκαιον νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος ἀπώθησε τόσον ἰσχυρῶς τὸν Νικόλαον Δαυίδ, ὥστε αὐτὸς ἐξηπλώθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου.

Πλὴν ὁ Δαυίδ ἀνηγέρθη μακινώδης ἐκ τῆς ὀργῆς καί, ἐπιλαθόμενος τοῦ μακροῦ ξίφους του, τὸ ὅποιον εἶχεν ἴδει ὁ Βερνούλλετος καὶ τὸ ὅποιον ἐκρέματο εἰς τὸν τοῖχον ὀπισθεν τῶν ἐνδυμάτων του, ἔσυρε τὴν λεπίδα ἀπὸ τοῦ κηλεῦ καὶ ἔθεσε τὴν αἰχμὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ μοναχοῦ. ὅστις, ἐξηντλημένος ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ καταβληθείσης ὑπερτάτης προσπάθειας, εἶχεν ἐπαναπέσει ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον.

— Τώρα εἶναι ἡ σειρά σου νὰ ἐξομολογηθῇς, εἶπεν αὐτῷ με φωνὴν ὑπόκωπον, ἄλλως σε φονεύω.

Ὁ Γορανφλότος, ἐντελῶς συνελθὼν ἐκ τῆς μέθης, ἔνεκα τῆς δυσἀρέστου ἐπαφῆς τῆς ψυχρᾶς αἰχμῆς τοῦ ξίφους μετὰ τοῦ δερματός του, ἐνόησε τὴν σοβαρότητα τῆς θέσεώς του.

— Ὡ! εἶπε, δὲν εἴσθε, λοιπόν, ἀσθενής; ἦτο κομωδία ἡ ὑποτιθεμένη ἀγωνία σὰς;

— Ἀημονεῖς, ὅτι δὲν προσήκει εἰς σὲ νὰ ἐρωτᾷς, εἶπεν ὁ δικηγόρος, ἀλλὰ ν' ἀποκρίνεσαι;

— Εἰς τί ν' ἀποκρίνωμαι;

— Εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου.

— Τίς εἰσάει;

— Τὸ βλέπετε, εἶπεν ὁ μοναχός.

— Αὐτὴ δὲν εἶναι ἀποκρίσις, εἶπεν ὁ δικηγόρος, στηρίξας ἰσχυρότερον τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του.

— Τί διαβόλο κάμετε; προσέειπε. Ἐὰν με φονεύσητε πρὶν ἢ σὰς ἀποκριθῶ, δὲν θὰ μαθητέ τίποτε.

— Ἐχεις δίκαιον τὸ ἐνομά σου;

— Ἀδελφὸς Γορανφλότος.

— Εἴσαι, λοιπόν, πραγματικὸς μοναχός;

— Πῶς! πραγματικὸς μοναχός; τὸ πιστεύω.

— Διατί εὐρίσκεσαι εἰς Λυῶν;

— Διότι εἰμαι ἐξόριστος.

— Τίς σε ὠδήγησεν εἰς τοῦτο τὸ ξενοδοχεῖον;

— Ἡ τύχη.

— Πρὸ πόσων ἡμερῶν εὐρίσκεσαι ἐδῶ;

— Πρὸ δέκα ἡμέρας.

— Διὰ τί μὲ κατεσκόπευες;

— Δὲν σὰς κατεσκόπευον.

— Πῶς ἔμαθες ὅτι εἶχον λάθει ἔγγραφα;

— Διότι μοι το εἶπον.

— Τίς;

— Ὅστις μ' ἔστειλε πρὸς ὑμᾶς.

— Καὶ τίς σ' ἔστειλε;

— Αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἰπῶ!

— Τὸ ὅποιον ὅμως θὰ μοι εἰπῇς;

— Αἱ, αἱ! ἀνερῶνυσεν ὁ μοναχός. Διὰ βολὴ! θὰ φωνάξω, θὰ καλέσω βοήθειαν.

— Καὶ ἐγὼ φονεύω;

— Ὁ μοναχὸς ἔρριξε κραυγὴν καὶ σταγὼν